

O Smolíčkovi

ilustrovala
Olga Tesařová

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016
Text © Viola Somogyi, 2016
Illustrations © Olga Tesařová, 2016

Podle klasické pohádky napsala Viola Somogyi.
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2016 jako svou 1668. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Marie Semíková.
Ilustrace Olga Tesařová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Omikron Praha, s.r.o.
www.tridistri.cz

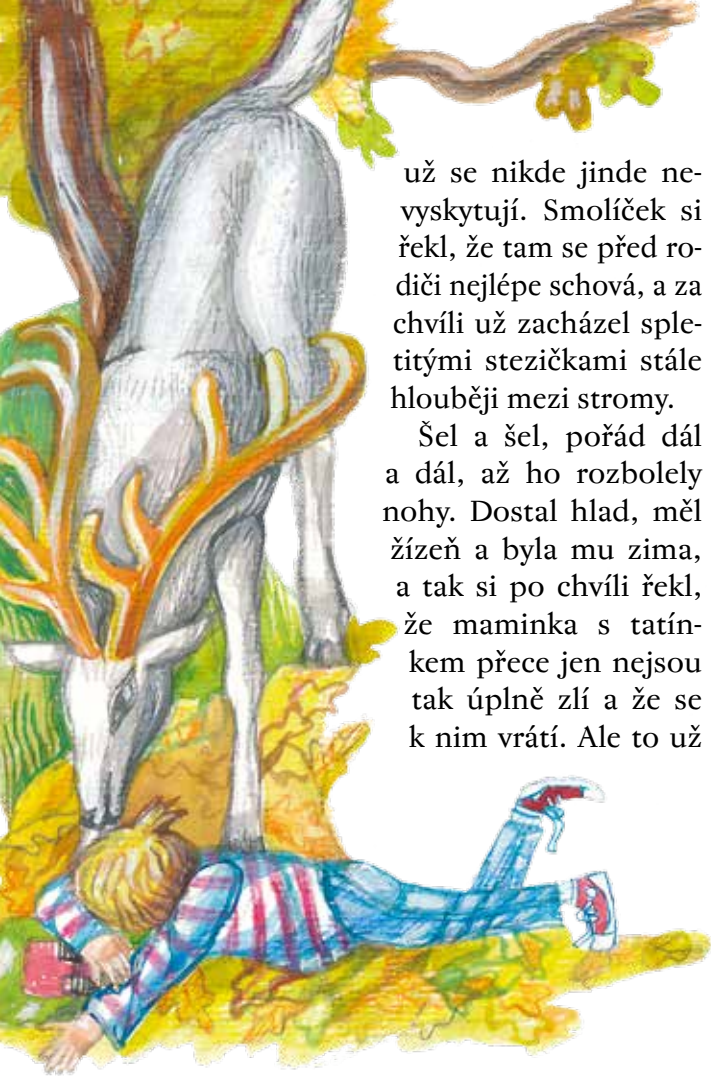
ISBN 978-80-7387-652-4

Byl jednou jeden chlapeček, takový pihovatý a neposedný blondáček v pruhovaném tričku, jmenoval se Smolíček, a ten jednoho dne utekl z domova. Rodiče mu totiž nechtěli dovolit hrát večer hry na počítači, protože měl druhý den brzy vstávat a jít do školky.

A navíc mu nedali k večeři čokoládu, na kterou měl chuť, ale krupicovou kaši. Smolíček se urazil, řekl si, že s tak zlými lidmi on nebude, a když maminka s tatínkem usnuli, sbalil si do batůžku tři trička a kartáček na zuby a vyplížil se ven z bytu na ulici.

Kousek za městem se rozkládal hustý tmavý les, celý zarostlý a neprostupný. Prohlásili ho za národní park, kde se nesmí nic káčet, protože v něm žijí vzácná zvířata, která

už se nikde jinde ne-
vyskytují. Smolíček si
řekl, že tam se před ro-
diči nejlépe schová, a za
chvíli už zacházel sple-
tíými stezičkami stále
hlouběji mezi stromy.

Šel a šel, pořád dál
a dál, až ho rozbolely
nohy. Dostal hlad, měl
žízeň a byla mu zima,
a tak si po chvíli řekl,
že maminka s tatín-
kem přece jen nejsou
tak úplně zlí a že se
k nim vrátí. Ale to už

se v lese zamotal tolik, že nedokázal najít cestu zpátky, ať se snažil sebevíc. Chodil dlouho pořád dokolečka, ale pak už byl tak unavený, že si lehl pod dub na hromadu spadaneho listí, zahrabal se do ní a usnul, jako když ho do vody hodí.

Jak dlouho spal, nevěděl, ale najednou ucítil, že do něj něco štouchá. Prudce se posadil a vytřeštil oči, protože před ním stál tvor, jakého Smolíček znal jen z pohádek.

Byl to nádherný jelen s rozložitým zlatým paroží a zářivě bílou srstí. Z výšky si Smolíčka prohlížel a netrpělivě hrabal přední nohou s leskle černým kopýtkem.

„Kde ses tu vzal?“ promluvil lidským hlasem.

Smolíček se vyděsil ještě víc, ale když se na něj jelen přísně podíval, osmělil se a vykoktal, že odešel od tatínka a od maminky, protože na něj byli zlí, a teď nemůže najít cestu zpátky.

Jelen pokýval hlavou. „Když jsi odešel od rodičů, nedá se nic dělat,“ řekl pak. „Ale je mi tě líto, jsi ještě maličký a v lese dlouho sám nepřežiješ. Naskoč si mi mezi parohy, vezmu tě k sobě.“ A sklonil k Smolíčkovi mohutné paroží.

Smolíček se vyškrábal nahoru, usadil se jelenovi na hlavě, rukama pevně sevřel dva výběžky zlatých parohů a jelen se dal do běhu. To vám byla

rychlost! Uháněli jako blesk přes hory a doly, přes křoví a hloží, přes jezírka a bažiny, až se z toho Smolíčkovi točila hlava.

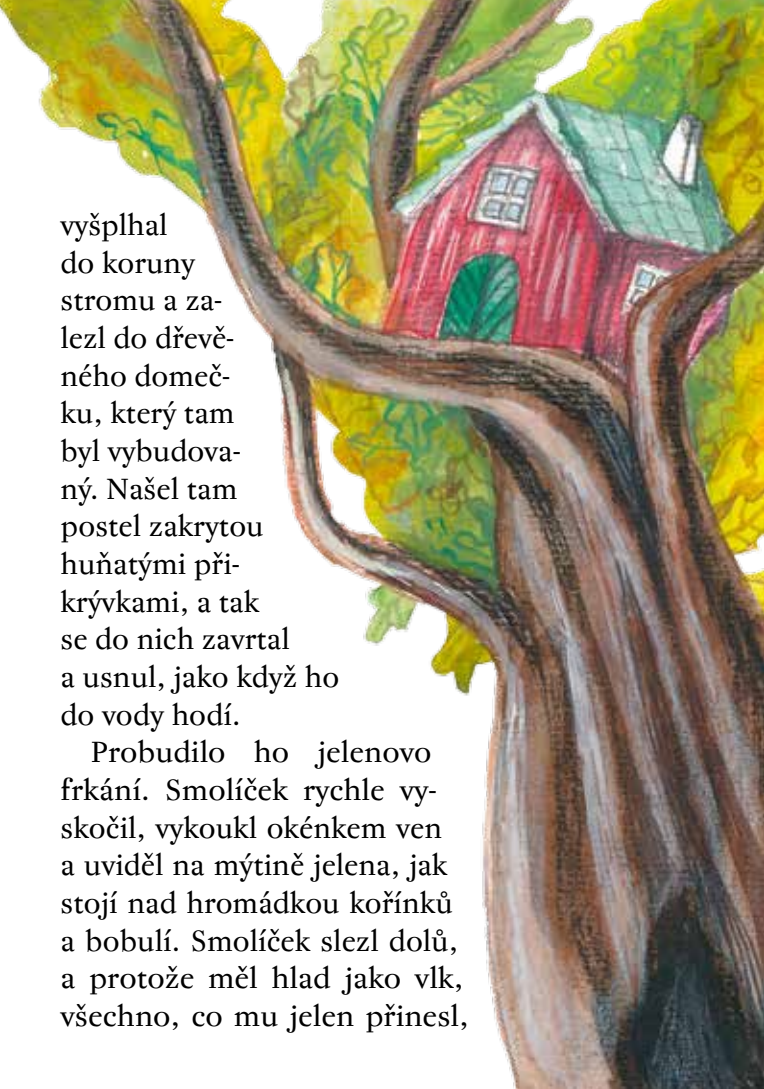
Zanedlouho doběhli na mýtinu, na které rostl u studánky rozložitý vykotlaný dub. Jelen Smolíčka opatrně shodil na zem a ukázal hlavou k dubu.

„V dutině najdeš vchod do domečku v koruně tohoto stromu. Můžeš tam zůstat, jak dlouho budeš chtít,“ řekl. „Já chodím přes den po lese, ale večer se vracím na mýtinu. Přinesu ti vždycky něco k snědku, hladem trpět nebudeš. Musíš dodržet jen jednu věc – když tu nebudu, zůstaneš v domečku a zavřeš se tam na dva západy! Nikoho nesmíš pustit dovnitř, i kdyby ti sliboval bůhvíco, prosil tě a přemlouval. Jinak to s tebou špatně dopadne!“

Smolíček, hladový a promrzlý, jelenovi všechno ochotně slíbil a pak rychle

vyšplhal
do koruny
stromu a za-
lezl do dřevě-
ného domeč-
ku, který tam
byl vybudova-
ný. Našel tam
postel zakrytou
huňatými při-
krývkami, a tak
se do nich zavrтал
a usnul, jako když ho
do vody hodí.

Probudilo ho jelenovo
frkání. Smolíček rychle vy-
skočil, vykoukl okénkem ven
a uviděl na mýtině jelena, jak
stojí nad hromádkou kořínků
a bobulí. Smolíček slezl dolů,
a protože měl hlad jako vlk,
všechno, co mu jelen přinesl,

snědl. Pak jelen ulehl pod kmen stromu a odpočíval tam až do rána.

A tak to šlo den za dnem. Smolíček byl přes den v domečku, jelen se každý večer vracel s něčím k snědku, Smolíček se najedl, proběhl se venku a pak šli oba spát. Přes den byl Smolíček sám, seděl v domečku a díval se z okna. Jelen se ho občas ptal, jestli něco neslyšel, ale Smolíček vždycky jen zavrtěl hlavou.

Jednoho dne, právě když smutně vzpomínal na tatínka a maminku, se však za dveřmi domečku ozvaly tři úlisné hlásky. Byly tenounké a pištivé.

„Zima, zima! Je nám zima, umrzneme! Smolíčku pacholíčku, otevři nám svou světničku! Jen se ohřejeme a hned zase půjdeme!“ ozývalo se zvenku.

